

[Hans Knudsen.]

Ved de forhandlinger, der her i tinget er ført om mindre, men hårdt tiltrængte reformer både i ligningslov og udskrivningslov, har den højtærede finansminister gang på gang skudt disse ting fra sig med en henvisning til, at de måtte vente, til den store skattereform kom. Den højtærede finansminister har et par gange beklaget sig over, at vi fra vor side ikke ville give tilslutning til nedsættelse af et politisk udvalg til at forberede reformforslagene. Vor afvisning heraf er i hvert fald ikke nogen begrundelse for, at regeringen har ladet arbejdet ligge så længe. Vi sagde straks fra til dette udvalg, fordi der havde været udført et godt og et grundigt arbejde i kommissionen, hvor jo også de politiske partier har været repræsenteret. Hvis ikke den højtærede finansminister i kommissionsforslaget har kunnet finde den fornødne klarhed overfor problemerne fra de politiske repræsentanters side, må det åbenbart have været hos de konservatives og venstres repræsentanter, denne uklarhed har været. Når man på grund af denne uklarhed ikke kunne nå længere i kommissionen, havde det vel været naturligt, om regeringen havde søgt straks at fremskaffe den ønskede klarhed hos sine egne og så havde mødt her på rigsdagen med virkelige reformforslag.

Men nu er altså den store dag kommet, da regeringen har kunnet forelægge det, som man kalder en skattereform, og hvad er det så for et reformforslag? Mener man virkelig, at dette forslag om indkomst- og formueskat til staten kan betegnes som den gennemgribende reform, man havde grund til at vente efter skattekommissionens grundige forarbejde? Ændrer dette forslag i virkeligheden den ulighed, der råder i den samlede beskatning her i landet? Viser det frem til en bedre skattefordeling de forskellige befolkningsgrupper imellem? Det gør det afgjort ikke. Ja, hvis det at give formueejere med op til en halv million kroner i formue skattelettelse og så tage dette beløb ind over indkomstskatterne kan kaldes en bedre fordeling — det forhold vil jeg gerne senere vende tilbage til.

Når man ser den behandling og opsætning, dette afpillede reformforslag har fået i de regeringen venligsindede blade, så forstærkes indtrykket af, at det først og fremmest er et forslag, der skal dulme regeringens egen samvittighed overfor skat-

teyderne. Forslaget bringer den højtærede finansminister i en ejendommelig situation. Ministerens indstilling overfor skattepolitikken var engang betydelig mere realitetsbetonet end den, der kom til udtryk gennem venstres talere eller venstres aviser. Vi får efterhånden et andet indtryk af den højtærede finansministers realitetsbetonede indstilling. Det var vel den højtærede finansminister, som fik sit parti med i overbudgetteringspolitikken. Det kunne måske være vanskeligt nok efter den agitation, der var ført; lad så være, at ministeren i dag vil mene, at denne overbudgetteringspolitik ikke mere er nødvendig — derom er vi ikke uenige. Men er det ikke for langt at gå for den højtærede finansminister, der altid ønsker at fremholde ansvarligheden, at lægge navn til skatteforslag af den art, vi her kort før rigsdagssamlings slutning bliver præsenteret for? Det er selvfølgelig noget, den højtærede minister må afgøre med sin egen samvittighed og med sin egen regering, men det kniber for os andre at se sagligheden i det, der foregår med disse forslag. Befolkningen har krav på, at rigsdagen finder frem til de reformer, der længe har været stillet i udsigt, og som stadig bliver mere og mere påkrævet, ikke mindst for de små og de mellemste indkomstgrupper, men netop de reformer, dem, der skal få betydning for disse skatteydere, lader man ligge.

Der er i det foreliggende lovforslag visse administrative forbedringer og forenklinger, som skattekommissionen også var nært frem til, specielt forslaget om indskrænkning i skattelovenes antal; men denne administrative sammenlægning af skattelovene er ikke ensbetydende med en reduktion af skatternes størrelse. Jeg tror, det specielt er venstrepressen, der gennem sine bombastiske overskrifter søger at give befolkningen indtryk af, at nu skal skatterne halveres. Hvis nogen er af den opfattelse, at der i det her foreliggende lovforslag ligger skattelettelser for andre end formueejere, bliver de desværre nødsaget til at revidere denne opfattelse. Det vil vist heller ikke være urimeligt at forlange af den højtærede finansminister, at han enten bekræfter min opfattelse heraf, eller at han påpeger, hvor disse skattelettelser for de jævne og de mellemste indkomster ligger. Hidtil har jeg ikke kunnet få andet ud af dette omfattende forslag, end at de fleste af de smålettelser